

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΙΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστὸν καὶ πρῶτον ἀπαριθμοῦντες χρόνον
ἐβραβεύομεν καὶ πάλιν ἰσὴν τῶν ἰι ἀρθενῶνων.

Ἐστὸ χίλια κ' ἐνιακόσα δεκαεξή
κανένας δὲν γνωρίζει τί θὰ τρέξῃ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμὲ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα δμως μέρη—ὁ ἕκ κ' φράγκα καὶ ἑστὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὶς εὐμούσου τοσαύτη
ὅτι παλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπή
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, κ' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρωγῇ δι' αὐτὰ ταχυδρομίων τέλη.

Εἰκοστὴ τοῦ Φλεβάρη κ' ἑβδόμη,
ἵστὸ Βερτάν δὲν τελειοῦν ἀκόμη.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Α'.

Φ. — Καλῶς ἵστην τὴν Σαρακοστή με ἀκόρδα, με κρεμ-
καὶ με τὴν ψωροκόστανα τὴν Ἰβια καὶ τὴν Ἰβια. [μύδια.
Καλῶς ἵστην τὴν Σαρακοστή τὴν πολυσκουτελοῦ,
ἀλλὰ κ' αὐτὴ δὲν εἶν' ἐλπίς ἴγιο μααλὲ νὰ βάλῃ
μέσα ἵστὸ κουφισκέφαλο τοῦ κράτους τοῦ τρελλοῦ,
μήτε καὶ σ' ἔλου τοῦ ντουγιὰ τὸ δύστοχο κεφάλι.

Καλῶς ἵστην τὴν Σαρακοστή, με δίχως φασουλάδα,
γιατὶ φασουλι σήμαρα δὲν ἔρρισκεῖς ἵστην Ἑλλάδα,
μήτε ἵμπορεῖς σάν πρὶν νὰ λές: φασουλι τὸ φασουλι
γεμίζει τὸ σκαουλι.

Καλῶς ἵστην τὴν Σαρακοστή με τὰ τρελλά τὰ Κούλουμα
καὶ με κοιλαις ποῦ γίνηκαν ὡς εἶδος παληροτούουμα,
ποῦ κ' ὁ Δραγοῦμης φαίνεται πῶς θάβερη νέους πόρους,
κ' ἑνθαρρυνόμενος μ' αὐτοῦς θὰ βάλῃ κ' ἄλλους φόρους.

Ἰέρασε τὸ Καρναβάλι,
κ' ἑπαῖτ' ἀπ' αὐτὸ προβάλλει
φρόνιμη Σαρακοστή
κατὰ πάντα σεβαστή.

Δὲν ἀκούεις τῶρ' ἀούα, δὲν ἀκούεις τῶρ' ἀστεια,
κ' ἀτιλάλους λαχῆς,

Χίλια καὶ τρακόσα κ' ἑβδομητταένα,
κ' ὅλο κόβει: ράβει μία κ' ἄλλη πένα.

ἤλθε πάλιν ἡ νηστεία
κ' ὁ καιρὸς τῆς προσουχῆς.

Καὶ κτυποῦν πολλοὶ τὰ στήθη
καὶ φωνάζουν τραγικά:
ποῦ φασουλι, ποῦ ρεθίθι,
ἄσπρια τονωτικά;

Κ' ἑρωτοῦν, βρὲ Περικλέτο,
πῶς ἵστης δόξης τὴν κοιλάδα
ἔλειψε με τὰλλα φέτο
κ' ἡ φτωχῆ μας φασουλάδα;

Ποῦ καὶ τώρα, βρὲ παιδιὰ,
φασουλάδας μυρωδιά;
ποῦ φασουλίμα σὲ τσουκάλι;

Μὲς ἵστοδς ἔλθευς, μὲς ἵστὸ πλούτη,
πῶς κατὴνητος καὶ τούτη
πολυτέλεια μεγάλῃ;

Τριγυρίζω με λαντέρνα
καὶ δοξολογῶ Κουβέρνα
καὶ προυχόντων κορυφάς.

Κ' ἀπ' ὅπου λὲν πολλοὶ:
φέτο, βέλις Φασουλή,
φασουλάδα δὲν θὰ φῆξ.

Ἐλλάς, αὐτὰ τὰ χρόνια μού φαίνεται: σὸν ἄλλη,
μήτε σ' ἀναγνωρίζουν ἀγνωστοί καὶ γνωστοί,
ἔλειψε κι' ἡ Γραμμάτα τοῦτο τὸ Καρανάβλι,
λείπει: κι' ἡ φασουλάδα μὲς' στὴ Σαρακοστή.

Περικλέτο, δεξολόγει
τὴν μεγάλη μασκαροῦ,
ἔπου τὴν χορταίνου λόγου
καὶ κουένταις κουτουροῦ.

Κάποιος πόθος ἄς σὲ φέρη
πρὸς ἐκστάσεις εὐραϊκῆς
τοῦ νοῦς καὶ τῆς ψυχῆς.

Ἦλθε πάλι, χασομέρη,
ὁ καιρὸς τῆς μετανοίας,
ὁ καιρὸς τῆς προσευχῆς.

Πρὸς ἀνεύρεσιν ὁσπρίων
κι' ἐξηγήσεις μυστηρίων
μάγου χεῖρ ἄς σ' ἐξηγή.

Σάκον φόρεσε καὶ θρήνει
μὲς' στοῦ κόσμου τὸ καμίνι,
μὲς' στοῦ κόσμου τὴν σφαγή.

Τοῦ πολέμου τοῦ φρικώδους θρήνει τὰς καταστροφάς...
ποιοὶ καὶ πόσοι δὲν θρηνοῦν!...
κι' ἔχε πάντα κατὰ νοῦν
πῶς ἂν τοῦτος δὲν τελειώσῃ φασουλάδα δὲν θὰ φᾶς.

Καφαλήν καὶ στήθος κτύπα,
Περικλέτο παραπίπα,
καὶ προσεύχου γιὰ τὴν πλάσι,
ποῦ σὲ τοῦτον τὸν καιρὸ
κάποιο πνεῦμα πονηρὸ
ἔάλθηκε νὰ τὴν χαλάσῃ.

♦♦♦♦♦
B
♦♦♦♦♦

Π. — Ἐμαθε, βρὲ Φασουλή, ποῦ σαπίζεις' στὴν Ἀθήνα,
πῶς ἐσχάτως ἀετὸν γέννησε μιὰ προβατίνα;

Κεχηνῶς ὁ κόσμος μένει
κι' ἐκπληκτικὸ ῥωτοῦν πολλοί:
τάχα τοῦτο τί σημαίνει;
τάχα τοῦτο τί δηλοῖ;

Τί περίεργα συμβαίνουν' στὸν δικό μας τὸν καιρὸ,
ποῦ μὲ κάνουν ν' ἄπορῶ.
Μὲ τ' ἀνέλπιστο μαντάτο
ἔλθε κόσμος ἄνω κάτω,
καὶ ζητοῦν οἰωνοσκόπους καὶ σοφοὺς τῶν Ἀθηνῶν,
ποῦ μὲ γινώσιν ἐξηγοῦνε κι' ἔνα κι' ἄλλον οἰωνόν.

Σήμερα Ψυχοσαββάτο, κι' ἄς γελούμε χαρῶπι,
σήμερα Ψυχοσαββάτο, κι' ἄς βαροῦμε τὰ σαντοῦρια...
τάχα ποῖς οἰωνοσκόπος θὰ μ' ἐπείθῃ νὰ μᾶς' πῇ
τί δηλοῦν μυστηριώδη προβατίνας γεννητοῦρια;

Πῶς σοῦ φαίνεται κι' αὐτὸς
ὁ φρενήρης τοκετός;
προβατίνα κι' ἀετός.

Φ. — Γεννητοῦρια σὸν κι' αὐτὰ
μού γανθουν τὸ μωρό,
καὶ μὲ κάνουνε τρελλό.

Κάθε σκέψις σταματᾶ,
καθὼς ἢ βίβα στρίβει...
τέτοιος οἰωνὸς τί κρύβει;

Μῆσα' στῶν Ρωμηῶν τὴν κτίσιν,
ποῦ καθεὶς παραγελᾶ,
μᾶς τρελλαίνουσε πολλὰ
γεγονότα παρὰ φύσιν.

Ἦταν φαίνεται γραφτὸ
νὰ γενῇ τὸ θαῦμα αὐτὸ
στοῦς δικούς μας τοὺς καιροὺς,
τοὺς καθ' ἕλα πονηροὺς.

Πλὴν κι' ἐγὼ θὰ κρούσω τώρα νικητήριον παιᾶνα,
καὶ καθεὶς ὀρταζέτω...
γιὰ φαντάσου, Περικλέτο,
ἔνας ἀετὸς γαμφῶνυξ νάχη προβατίνα μᾶνα.

Γλέντισε ποικιλοτρόπως,
καὶ μακάριος ὁ τόπος,
ποῦ μοιραίως κυβερνῶντων
ἀσπρημάλληδων γερόντων,
κοιλιδουλοὶ κηφήνες
βλέπουν ἐνεῖρα χλιδῆς,
κι' ἔχομε καὶ προβατίνας,
ποῦ γεννοῦν ἀετιδαίς.

Ἔμωσ λένε κι' ὁ Δραγοῦμης μῆσα' τὴν πολλῇ του φοῦρια
ἔμαθε τῆς προβατίνας τὰ φρενήρη γεννητοῦρια,
κι' εἶπε πρὸς τοὺς συμπροσέβρους κι' ἄλλους ἑτέρους σὸν κι'
φόρο καὶ' στῆς προβατίνας, ἔπου κάνουν ἀετούς. (αὐτοῦς)

Τί χαρὰ μας, τί χαρὰ!
ἔξνα κάθε συμφορά.

Καὶ παράξενο δὲν εἶναι, Περικλέτο κοκκαλιάρη,
μὲς' στὰ θαύματα τὰ τόσα
νὰ σοῦ ποῦν καὶ κάποια κλωσᾶ
πῶς ἐκλώσῃνε λειοντάρι.

Και παράξενο δὲν εἶναι: μέσα' στ' ἄλλα τ' ἄσυνήθη
καί' στὰ τόσ' ἄλλόκοτα
νὰ σοῦ' ποῦνε, Περικλέτο, πῶς ἐλέφας ἐγεννήθη
ἀπὸ μιᾶ φραγκόκοτα.

Και παράξεν ο δὲν εἶναι, γέννημα τῆς πρωτευούσης,
τώρα γρήγορα ν' ἀκούσης
πῶς οἱ κυβερνῶντες γέροι
ἴθμισαν ἀληθινά,
καὶ πῶς ἴπῃραν τὰ βουὰ
μὲ ρομφαίαν εἰς τὸ χέρι,
καὶ μ' ἀκράτητον θυμὸν
ἴπῃγανε' στὸ Ντουωμόν.

Κι' ἐπολέμησαν κι' αὐτοί,
μὰ κι' ὁ Γούναρης μὲ φέσι,
καὶ τοῦ Κρόνπριντς οἱ στρατοὶ
ἔκαναν σὲ τούτους θέσι.

◆◆◆◆◆
Γ'.

Π. — Γιὰ τ' ἀνέλιστο μαντάτο
θὰ βαρέσω τὸ λαγοῦτο
μέσα' στὸ Ψυχοσβεῆτο...
ὦχ! φυχή μου, τείναι τοῦτο.

Εὐθυμία, κακομοίρη,
καὶ σὲ κάθε κοιμητήρι,
ποῦ σκιαὶ οσπιδῶν προγόνων
μὲ φυχῆς μᾶς βλέπουν πόνον.

Συμφωνῶ μὲ φίλων γνώμης,
ὅπου λὲν τὸ ροιζικό μας
πῶς πολλὰ καλὰ μᾶς γράφει.

Κάθε θλίψις ἀπεσοῦα,
δὲν νομίζεις πῶς ἀοῦα
ξεφωνίζουσε κι' οἱ τάφοι;

Μέσα' στὰς φρικτὰς δῶνας
καί' στὰ κάζα τὰ σπουδαία
δὲν ξεγνώθῃς πρὸβατίνης
τὸν μικρὸν ἀετιδέα.

Πῶς ἐκείνος παρὰ φύσιν σήμερα νὰ γεννηθῇ;...
βλέπομεν φωτὸς ἀκτίνα

μὲς' στὸ σκότος τὸ βαθύ...
μωρὲ γειά σου, πρ οβατίνα.

Καρνάβαλοι κυριαρχοῦν,
κι' ἀκόμη γύρω μας ἴχουδν
τάουα Πιερότων.

Ἄλλα γιὰ μᾶς εὐφρόσυνα,
καὶ σήμερα μνημόσυνα
τελοῦνται θενωτών.

Τρέχει καθέννας σκεπτικὸς σὲ τάφους νὰ ρεμβάσῃ,
κι' Ἰερεμίας τοῦς Ρωμηοῦς θρηνηεὶ καὶ ταλανίζει,
κι' ἐγὼ φωνάζω, Φασουλή, παπὰ νὰ τοῦς διαβάσῃ,
κι' ἐκεῖνος ὁ τραλλόπαπας ἀοῦα ξεφωνίζει.

Τούτος ὁ καχπὲ-ντουινᾶς ἐγιν' ἕνα κοιμητήρι,
ἐπου φάλλουν μὲ βρονταῖς τοῦ θανάτου τὸ φαλτήρι.
Καὶ δὲν εἶναι διέλου φέμμα
πῶς ῥωτοῦν πολλοὶ μὲ γνώσι:
ἔπειτ' ἀπὸ τόσον αἶμα
τάχα τί θὰ ξεφυτρώσῃ;

Ἄσσοκι' ἂν κτυπεῖσαι τώρα ἴτην κοιλάδ' αὐτῆν τῶν πό-
δα δάκρυα κι' ἂν βγάλῃς ἐξ ἀένων δακρυγόνων, [νὼν,
σήμερα δὲν θὰ μ'πορέσης ἐπαξίως νὰ θρηνηήσης
ἔσον κόσμον, Φασουλή,
κλαίει πᾶσ' Ἄνατολὴ
καὶ πολιτισμένη Δύσις,

Ἄσσο, κόσμη μακαλλάρη,
ἕνα τέτοιο σφάξιμο
ἴσὸν αἰμοχαρῆ τὸν Ἄρη
λὲς καὶ τῶχες τάξιμο.

Φ. — Κύριοι τῶν Δυνάμεων, γενήτε καὶ μ' ἐμᾶς,
προτοῦ νὰ γίνῃ σπάνιος κι' αὐτὸς ὁ ταρμαῖς.
Κύριοι τῶν Δυνάμεων, καὶ μεθ' ἡμῶν γενήτε,
ἴσὸς οὐδετέρους τοῦς Ρωμηοῦς οἰκτιρήμενος φανήτε.

Ἄλλοιὼς ἀπὸ τὰ κέρατα θ' ἀρπάξωμε τὸ βοῦδι,
κι' ἀοῦα θὰ φωνάζωμε ἴτην σκοτωμένην κτίσι,
καὶ μόνον ἐπλον θάξωμε τὰ γένεμα τοῦ Σκουλοῦδη,
ποῦναι φοβέρ' ἀδιάκοπη σ' Ἄνατολὴ καὶ Δύσι.